

ZARZĄDZENIE

Dnia 23 stycznia 2024 r.

SSN Piotr Mirek

zarządza:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2007 r., sygn. akt II AKa 356/07, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 sierpnia 2007 r., sygn. akt III K 222/06, w stosunku do skazanego **M.R.**

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2023 r. M. R. skierował do Sądu Najwyższego pismo, które zgodnie z jego treścią zostało potraktowane jako sygnalizacja podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2007 r., sygn. akt II AKa 356/07, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 sierpnia 2007 r., sygn. akt III K 222/06. W związku ze złożonym wnioskiem skazany wniósł również o wyznaczenie obrońcy z urzędu, zwolnienie od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania, a także o wstrzymanie wykonania orzeczenia kończącego postępowanie, którego dotyczy sygnalizacja.

Sygnalizowaną podstawę wznowienia z urzędu ma stanowić brak obrońcy, w sytuacji gdy była ona obowiązkowa, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Zauważyć trzeba, że przepis art. 80 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie, w którym toczyło się postępowanie zakończone wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa 356/07, stanowił, że oskarżony musi mieć obrońcę w postępowaniu przed sądem

okręgowym jako sądem pierwszej instancji, jeżeli zarzucono mu zbrodnię lub jest pozbawiony wolności. W takim wypadku udział obrońcy w rozprawie głównej jest obowiązkowy, a w rozprawie apelacyjnej i kasacyjnej, jeżeli prezes sądu lub sąd uzna to za konieczne.

Przepis ten miał zastosowanie do oskarżonego M. R., choć zauważyć trzeba, że nie zarzucono mu przestępstwa należącego właściwości Sądu Okręgowego. Sprawa, w której odpowiadał oskarżony została przekazana do rozpoznania w pierwszej instancji Sądowi Okręgowemu w Świdnicy na mocy postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 października 2006 r., II AKo 300/06, w trybie art. 25 § 2 k.p.k.

W realiach badanej sprawy nie sposób zgodzić się z tezą, że oskarżony M. R. występował w sprawie bez obrońcy. Analiza akt prowadzi do zgoda odmiennych wniosków – oskarżony był reprezentowany przez obrońcę właściwie od początku postępowania do jego prawomocnego zakończenia.

Niczego w tym zakresie nie zmienia to, że w dniu 19 lutego 2007 r. obrońca oskarżonego adw. Z. Ś. udzielił pełnomocnictwa substytucyjnego adw. Z. G. (k. 5844). Nie ulega wątpliwości, że udzielenie pełnomocnictwa tego typu było dopuszczalne, w świetle obowiązujących przepisów. Wystawiając pełnomocnictwo popełnił jednak omyłkę pisarską, wskazując błędnie imię upoważnionego. Na druku upoważnienia wpisano, omyłkowo, „[...]”, zamiast „[...]”. Biorąc pod uwagę, że już na rozprawę 2 marca 2007 r. adw. Z. G. stawiał się jako substytut adw. Z. Ś., nie ulega wątpliwości, że to jego dotyczyło pełnomocnictwo. Znalazło to odzwierciedlenie w treści protokołu, gdzie wskazano: „oskarżony M. R. – doprowadzony z Aresztu Śledczego w Ś., wraz z adw. Z. F. G., substytutem adw. Z. Ś.” (k. 5954v.).

Adw. Z. G. reprezentował oskarżonego na kolejnych rozprawach, które miały miejsce kolejno: dnia 9 marca 2007 r. (k. 6006v.), dnia 14 marca 2007 r. (k. 6055 v.), dnia 16 marca 2007 r. (k. 6084v), dnia 23 marca 2007 r. (k. 6119v), dnia 28 marca 2007 r. (k. 6151v), dnia 20 kwietnia 2007 r. (k. 6245v), dnia 27 kwietnia 2007 r. (k. 6267v), dnia 18 maja 2007 r. (k. 6329v), dnia 25 maja 2007 r. (k. 6381v), dnia 3 sierpnia 2007 r. (k. 6631v) oraz dnia 17 sierpnia 2007 r. (k. 6667v).

Z kolei podczas rozpraw: dnia 15 czerwca 2007 r. (k. 6447), dnia 22 czerwca 2007 r. (k. 6492v), dnia 29 czerwca 2007 r. (k. 6533v), dnia 27 lipca 2007 r. (k. 6585v) oskarżony reprezentowany był przez adw. A. C., działającą jako dalszy substytut adw. Z. Ś.

Mowę obrończą oraz wnioski końcowe formułował w jego imieniu adw. Z. G., wnosząc m.in. o częściowe uniewinnienie (k. 6668). Prawdą jest, że oskarżony M.R. sam złożył wniosek o uzasadnienie (k. 6741), ale apelację w jego imieniu sporządził i wniósł adw. Z. Ś. (k. 7044). Co więcej popierał ją przed Sądem odwoławczym (k. 7240v).

Jeżeli uwzględni się fakt, że oskarżony był obecny na każdej rozprawie i akceptował reprezentowanie go przez samego adw. Z. Ś. oraz zastępujących do pełnomocników substytucyjnych to nie można twierdzić, że oskarżony nie miał obrońcy. Najwymowniejszym zaprzeczeniem tezy stawianej we wniosku sygnalizacyjnym jest przebieg rozprawy apelacyjnej w dniu 19 grudnia 2007 r., podczas której oskarżony w ostatnim słowie posłużył się nawet określeniem: „Wnoszę tak, jak mój obrońca” (k. 7241), jednoznacznie potwierdzając relację procesową, jaka łączyła go w przedmiotowej sprawie z adw. Z. Ś.

Z powyższego wynika, że oskarżony był reprezentowany przez obrońcę na każdym etapie postępowania, sądowego. Nie ma przy tym znaczenia, że dnia 10 kwietnia 2007 r., podczas rozprawy toczącej się w sprawie III K 154/06, oskarżony wypowiedział obronę adwokatowi Z. Ś. Stosunek obrończy wiąże w konkretnej sprawie, jest relacją funkcjonującą jedynie w ramach konkretnego procesu, toczącego się w określonej sprawie. Tymczasem podobne wypowiedzenie obrony nie miało miejsca w realiach przedmiotowej sprawy, toczącej się pod sygnaturą III K 222/06.

Z uwagi na charakter postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania z urzędu bezprzedmiotowymi były zawarte w piśmie sygnalizacyjnym wnioski o zwolnienie od opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania i wyznaczenie obrońcy z urzędu. Stwierdzenie braku podstaw do wznowienia postępowania sprawiło, że bezprzedmiotowym stał się również wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

[PGW]

[a]